

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2019 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu w połączonych sprawach z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. przeciwko Powiatowi (...):

I. z powództwa dotyczącego pojazdu F. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych i 8,50 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

II. z powództwa dotyczącego pojazdu (...) 125p L. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

III. z powództwa dotyczącego pojazdu F. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

IV. z powództwa dotyczącego pojazdu F. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

V. z powództwa dotyczącego pojazdu D. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

VI. z powództwa dotyczącego pojazdu V. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

VII. z powództwa dotyczącego pojazdu S. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

VIII. z powództwa dotyczącego pojazdu F. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

IX. z powództwa dotyczącego pojazdu F. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

X. z powództwa dotyczącego pojazdu K. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 960 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XI. z powództwa dotyczącego pojazdu (...) 125p (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XII. z powództwa dotyczącego pojazdu O. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XIII. z powództwa dotyczącego pojazdu F. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XIV. z powództwa dotyczącego pojazdu F. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XV. z powództwa dotyczącego pojazdu H. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 750 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XVI. z powództwa dotyczącego pojazdu F. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XVII. z powództwa dotyczącego pojazdu F. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XVIII. z powództwa dotyczącego pojazdu motocykl (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 990 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XIX. z powództwa dotyczącego pojazdu F. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XX. z powództwa dotyczącego pojazdu R. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł (z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017

roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XXI. z powództwa dotyczącego pojazdu V. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XXII. z powództwa dotyczącego pojazdu N. PUB (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XXIII. z powództwa dotyczącego pojazdu F. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XXIV. z powództwa dotyczącego pojazdu F. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XXV. z powództwa dotyczącego pojazdu R. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XXVI. z powództwa dotyczącego pojazdu F. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XXVII. z powództwa dotyczącego pojazdu C. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XXVIII. z powództwa dotyczącego pojazdu motorower Romet numer ramy (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 997,50 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego;

XXIX. z powództwa dotyczącego pojazdu F. (...) zasądził od Powiatu (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 975 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami poniesione koszty zastępstwa procesowego.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 15 sierpnia 2009 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu F. (...) nr rej. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność, iż kierujący był w stanie nietrzeźwości. Pojazd usunięty

został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 21 grudnia 2016 roku.

W dniu 3 czerwca 2001 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) z drogi publicznej w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność, iż kierujący był w stanie nietrzeźwości. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...).

W dniu 9 lipca 2014 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) z drogi publicznej ul. 17-ego Stycznia w A.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność, iż jako pojazd powypadkowy, zagraża bezpieczeństwu w ruchu. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 13 października 2016 roku.

W dniu 9 lutego 2009 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu F. (...) nr rej. (...) drogi publicznej – ul. (...) w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność, iż kierujący był w stanie nietrzeźwości. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 23 maja 2016 roku.

W dniu 26 stycznia 2010 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki D. (...) nr rej. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność utrudnienia ruchu kołowego i pieszego. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 11 października 2016 roku.

W dniu 23 kwietnia 2011 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) z drogi wojewódzkiej nr (...) w W.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność, iż kierujący był w stanie nietrzeźwości, zaś pojazd uczestniczył w zdarzeniu drogowym. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...).

W dniu 15 maja 2011 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki S. (...) nr rej. (...)TXz drogi krajowej nr (...) w S.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność, iż rozbity pojazd zagraża bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 23 maja 2016 roku.

W dniu 6 marca 2009 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki F. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność braku obowiązkowego ubezpieczenia OC. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 3 lutego 2016 roku.

W dniu 6 listopada 2011 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w G.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność, iż kierujący był w stanie nietrzeźwości. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 25 maja 2016 roku.

W dniu 24 czerwca 2012 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu K. nr rej. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność blokowania ruchu. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 19 listopada 2015 roku.

W dniu 13 kwietnia 2001 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) z drogi publicznej w O.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność braku dokumentów oraz polisy OC. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...).

W dniu 10 stycznia 2009 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu O. (...) nr rej. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność, iż kierujący był w stanie nietrzeźwości. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 23 marca 2016 roku.

W dniu 25 marca 2012 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki F. (...) z drogi publicznej ul. 1-ego M. w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność, iż pojazd blokuje i tamuje ruch, zaś brak jest innej możliwości zabezpieczenia. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 21 grudnia 2016 roku.

W dniu 20 marca 2006 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki F. o nr rej. (...) z drogi publicznej nr (...) w J.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność braku aktualnego ubezpieczenia OC. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 14 czerwca 2016 roku.

W dniu 16 września 2012 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu H. nr rej. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność, iż kierujący był w stanie nietrzeźwości. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 28 października 2016 roku.

W dniu 31 października 2008 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki 126p nr rej. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność braku polisy OC oraz pozostawienia pojazdu w miejscu, gdzie utrudnia wyjazd z posesji. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 28 grudnia 2017 roku.

W dniu 12 marca 2009 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność braku polisy OC. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 30 czerwca 2016 roku.

W dniu 29 sierpnia 2004 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia motocyklu nr rej. (...) z drogi publicznej w S.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność, iż kierujący był w stanie nietrzeźwości. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 10 listopada 2016 roku.

W dniu 2 kwietnia 2009 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność braku ubezpieczenia OC. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 5 lipca 2016 roku .

W dniu 18 września 2009 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki R. nr rej. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność pozostawienia pojazdu w miejscu, gdzie zagraża bezpieczeństwu. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 11 maja 2016 roku.

W dniu 5 czerwca 2008 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) z drogi publicznej we F. gm. P.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność nieokazania podczas kontroli ubezpieczenia OC. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 18 marca 2016 roku.

W dniu 1 października 2001 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki N. nr rej. (...) z drogi publicznej w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność nietrzeźwości kierującego oraz brak ubezpieczenia OC. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...).

W dniu 16 listopada 2001 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki F. (...) nr rej (...) z drogi publicznej – ul. (...) w A.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność nietrzeźwości kierującego oraz brak ubezpieczenia OC. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...).

W dniu 12 kwietnia 2012 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w A.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 4 lutego 2016 roku.

W dniu 7 maja 2015 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki R. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 31 marca 2016 roku.

W dniu 23 stycznia 2007 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w A.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność braku ubezpieczenia OC. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 3 lutego 2016 roku.

W dniu 26 kwietnia 2011 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki C. nr rej. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w K.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność tamowania i utrudniania ruchu na jezdni. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 3 marca 2016 roku.

W dniu 26 kwietnia 2011 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki R. numer ramy (...) z drogi publicznej – ul. (...) w Z.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność porzucenia pojazdu po kolizji oraz blokowania pasa ruchu. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 14 czerwca 2016 roku.

W dniu 3 sierpnia 2009 roku Policja wydała dyspozycję usunięcia pojazdu marki F. nr rej. (...) z drogi publicznej – ul. (...) w S.. Jako przyczynę usunięcia wskazano okoliczność blokowania wjazdu oraz porzucenia pojazdu po kolizji. Pojazd usunięty został na parking strzeżony należący do (...) sp. z o.o., a położony w Z., przy ul. (...). Pojazd odebrany został z parkingu powódki przez osobę upoważnioną przez Starostę (...) w dniu 4 lutego 2016 roku.

Od 2000 roku do 18 października 2015 roku strony wiązały kolejne umowy dotyczące przechowywania przez powódkę na jej parkingach pojazdów usuniętych z dróg publicznych na podstawie art. 130a ustawy o ruchu drogowym. W dniu 25 września 2012 roku pomiędzy Powiatem (...), a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. zawarta została umowa nr (...), której przedmiotem było usuwanie z drogi i przechowywanie pojazdów na parkingach strzeżonych całodobowo przez 7 dni w tygodniu na terenie powiatu (...) na warunkach ustalonych w Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia, co do których wydana została dyspozycja ich usunięcia na podstawie art. 130a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym. Podstawą zawarcia umowy było udzielenie zamówienia publicznego pn. „Usuwanie z drogi i przechowywanie pojazdów na parkingach strzeżonych” w trybie przetargu nieograniczonego. Termin realizacji przedmiotu umowy dotyczyć miał okresu od dnia 19 października 2012 roku do dnia 18 października 2015 roku. Stawki za przechowanie różniły się w zależności od czasu trwania przechowywania pojazdów oraz ich typu i wynosiły od 2 do 10 złotych dziennie za rower lub motorower, od 3 do 15 złotych dziennie za motocykl, od 10 do 25

złotych dziennie za pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 tony. Najniższe stawki miały zastosowanie w razie przechowywania pojazdów powyżej 180 dni.

Zawiadomieniem z dnia 5 października 2015 roku Powiat (...) poinformował, iż dokonał wybory oferty w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego prowadzonego w trybie przetargu nieograniczonego pn: „Usuwanie z dróg na terenie powiatu (...) pojazdów i ich przechowywanie na parkingu strzeżonym” złożonej przez (...) w Z. jako jedyne go oferenta. Zgodnie z wybraną ofertą stawka dzienna za przechowywanie roweru lub motoroweru wynosiła 6,15 zł brutto, motocykla 12,50 zł brutto, a pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 tony 36,90 zł brutto.

Pismem datowanym na dzień 9 października 2015 roku, a doręczonym stronie pozwanej 12 października 2015 roku, powódka w związku z upływem terminu obowiązywania umowy nr (...) z dnia 25 września 2012 roku skierowała do Starosty (...) i Powiatu (...) wezwanie do niezwłocznego odbioru wszystkich 193 pojazdów z prowadzonego przez nią parkingu oraz wszczęcia postępowania celem przyznania zapłaty należności z tytułu wykonywanego zadania z zakresu administracji publicznej. Jednocześnie powódka poinformowała stronę pozwaną, że po upływie terminu obowiązywania umowy nr (...) dalsze przechowywanie wszelkich pojazdów odbywać się będzie na zasadach umowy cywilnoprawnej przechowania za wynagrodzeniem należnym Spółce według cennika ustalonego przez zarząd Spółki obowiązującego na parkingu strzeżonym przy ul. (...) w Z. od dnia 9 października 2015 roku. W piśmie zawarto treść obowiązującego cennika, a której wskazano, iż opłata za każdą dobę przechowywania pojazdu (brutto) wynosi: 35 zł w przypadku roweru lub motoroweru, 60 zł w przypadku motocykla, zaś przy pojeździe o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t opłata ta wynosi 150 zł. Powódka oświadczyła, że w przypadku braku odbioru pojazdów wymienionych w załączniku nr 1 do pisma najpóźniej do dnia 18 października 2015 roku uzna przedmiotową ofertę za przyjętą przez Powiat przez przystąpienie do wykonywania umowy przechowania w sposób dorozumiany i rozpocznie wykonywanie usługi za wynagrodzeniem wskazanym w przedstawionym cenniku. Jednocześnie Spółka zaproponowała obniżenie stawki dziennej o 20 % w razie zapłaty z góry za przechowywanie pojazdu przez okres powyżej 5 miesięcy oraz do 50 % wartości usługi w razie zawarcia odrębnej umowy cywilnoprawnej na przechowywanie ponad 100 pojazdów przez okres co najmniej 3 miesięcy. Przedstawiła również warunki uzyskania rabatu w ramach programu lojalnościowego. Wykaz pojazdów obejmował wszystkie pojazdy, za których przechowywanie powódka dochodzi wynagrodzenia w niniejszym postępowaniu.

Pismem z dnia 16 października 2015 roku, doręczonym powódce w tym samym dniu, Powiat (...) poinformował Spółkę, iż w odpowiedzi na pismo z dnia 9 października 2015 roku oświadcza, że odmawia uczynienia zadość wezwaniu do odbioru pojazdów oraz zapłaty na rzecz powódki jakichkolwiek należności za dotychczas wykonane usługi, ponad te mające oparcie w dotychczasowej umowie, jak również oświadczył, że nie przyjmuje oferty zawarcia umowy przechowania pojazdów na warunkach wskazanych przez stronę powodową. Powiat wskazał, że zawarcie umowy z pominięciem procedury zamówień publicznych skutkowałoby jej nieważnością, a umowy zawierane przed 2012 rokiem nie stanowią podstawy nałożenia na Powiat jakichkolwiek zobowiązań finansowych wobec powodowej Spółki. Stanowisko to Powiat podtrzymał w piśmie z dnia 25 stycznia 2016 roku, proponując rozliczenie należności za przechowywanie pojazdów usuniętych w czasie obowiązywania umowy z 25 września 2012 roku według stawek z tej umowy. Pismem z dnia 3 lutego 2016 roku, doręczonym pozwanemu w dniu następnym, powodowa Spółka wezwała ponownie Powiat (...) do odbioru pojazdów przypominając o narastaniu należności za przechowywanie w oparciu o obowiązujący na jej parkingu cennik.

Pismem z dnia 2 sierpnia 2016 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 4 sierpnia 2016 roku, powodowa Spółka poinformowała Powiat (...), że chciałaby uzyskać opinię o wykonywanej na rzecz Powiatu usłudze przechowywania pojazdów po 19 października 2015 roku na podstawie umowy cywilnoprawnej, przypominając o pozostawianiu na jej parkingu jeszcze 117 pojazdów.

W dniu 21 grudnia 2016 roku strony zawarły umowę w zakresie usuwania z dróg powiatu (...) pojazdów i ich przechowywania na parkingu strzeżonym całodobowo przez 7 dni w tygodniu na warunkach określonych umową, co do których wydana została dyspozycja ich usunięcia na podstawie art. 130a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku -

Prawo o ruchu drogowym. Podstawą zawarcia umowy było udzielenie zamówienia publicznego pn. „Usuwanie z drogi i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym” w trybie przetargu nieograniczonego. Rozpoczęcie realizacji przedmiotu umowy dotyczyć miał okresu od 1 stycznia 2017 roku. Stawki za przechowanie różniły się w zależności od typu pojazdów i wynosiły od 6 złotych dziennie za rower lub motorower, od 12 złotych dziennie motocykl, od 20 złotych dziennie za pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 tony.

W dniu 22 grudnia 2016 roku powódka wezwała Powiat (...) do odbioru do końca grudnia 2016 roku pojazdów przechowywanych na parkingu Spółki od dnia 19 października 2015 roku w oparciu o obowiązujący cennik. Wskazała, że od 1 stycznia 2017 roku wykonywała będzie zadania z zakresu administracji publicznej w przedmiocie usuwania pojazdów z drogi publicznej na zlecenie Policji i ich przechowywania na parkingu strzeżonym Spółki, a w celu uniknięcia sporów co do podstawy przechowywania pojazdu konieczny jest uch odbiór do końca 2016 roku i ich ewentualne protokolarne umieszczenie na parkingu na podstawie powierzonego Spółce zadania administracyjnoprawnego. Wykaz obejmował 94 pojazdy.

W dniu 6 września 2017 roku powodowa Spółka wezwała Powiat (...) do zawarcia ugody w sprawie o zapłatę 8.840.835 zł z tytułu wynagrodzenia za przechowywanie na jej parkingu strzeżonym 189 pojazdów po 19 października 2015 roku w oparciu o cennik obowiązujący od 9 października 2015 roku. W odpowiedzi na wniosek, doręczony Powiatowi w dniu 3 października 2017 roku, zawezwany zaproponował kwotę 263,277 zł za przechowanie części pojazdów według stawek obowiązujących na podstawie umowy stron z 25 września 2012 roku. Do ugody nie doszło.

W konsekwencji dokonanych ustaleń Sąd Rejonowy uznał, że powództwo było zasadne częściowo.

Powódka bezspornie od 2000 roku była podmiotem, któremu powierzano wykonywanie czynności parkowania pojazdów usuwanych z dróg publicznych powiatu (...) w trybie art. 130a ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Usuwanie pojazdów oraz prowadzenie parkingów strzeżonych dla pojazdów usuniętych w trybie art. 130a prawa o ruchu drogowym bezspornie zdaniem Sądu I instancji należy do zadań własnych powiatu, które może on realizować przy pomocy powiatowych jednostek organizacyjnych bądź podmiotów, którym powierzy wykonywanie tych zadań zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych.

W niniejszej sprawie strony łączył szereg takich umów dotyczących usuwania pojazdów i prowadzenia parkingów zawieranych na czas określony, w tym umowa nr (...) o usuwanie z drogi i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym powoda obowiązująca do dnia 18 października 2015 r..

Wymagany przepisami regulującymi funkcjonowanie jednostek finansów publicznych tryb zawierania umów nie może jednak w ocenie Sądu Rejonowego prowadzić do wyłączenia wobec takich podmiotów działania przepisów prawa cywilnego, w tym art. 60 k.c., zwłaszcza gdy dorozumiane zawarcie umowy jest wynikiem świadomego zaniechania czynności jednostki finansów publicznych prowadzącego do powstania tego cywilnoprawnego skutku.

W ocenie Sądu zgodzić należy się z powódką, iż po wygaśnięciu wskazanej umowy, doszło w sposób konkludentny do zawarcia przez strony cywilnoprawnej umowy o przechowanie pojazdów umieszczonych tam wcześniej, w tym objętych powództwami, na warunkach obowiązujących na parkingu powódki od 9 października 2015 roku.

Zgodnie z treścią art. 835 k.c. przez umowę przechowania przechowawca zobowiązuje się zachować w stanie niepogorszonym rzecz ruchomą oddaną mu na przechowanie.

Jak zważył Sąd Rejonowy, zawarcie umowy przechowania nie wymaga zachowania formy szczególnej. Może ona dojść do skutku przez każde zachowanie stron wyrażające w sposób dostateczny wolę zawarcia umowy. Wola stron może zostać wyrażona zarówno w sposób wyraźny, jak i dorozumiany. Koniecznym dla zawarcia umowy jest przy tym wydanie rzeczy. W stanie faktycznym rozpatrywanym przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 23 czerwca 2014 r. (VI ACa 1189/13, LEX nr 1621261) do zawarcia umowy przechowania doszło poprzez pozostawienie ruchomości na terenie przechowawcy, a zatem tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy podziela

także pogląd, iż takie zachowania składającego jest wystarczające do uznania, iż doszło do zawarcia umowy. Samo pozostawienie samochodu na parkingu strzeżonym oznacza zawarcie umowy przechowania (art. 835 kc i nast.), przez którą przechowawca zobowiązuje się zachować w stanie niepogorszonym rzecz ruchomą oddaną mu na przechowanie. Przy tym dla nawiązania stosunku prawnego przechowania bez znaczenia pozostaje tytuł prawny składającego rzecz do przechowania.

W piśmie z dnia 9 października 2015 r., wobec zbliżającego się końca obowiązywania umowy nr (...), powódka wezwała pozwanego do odebrania przechowywanych pojazdów. Pozwany nie odebrał przedmiotowych pojazdów w wyznaczonym terminie, a znacznej ich części dotychczas. Nie można przy tym zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, iż, wobec braku orzeczenia o przepadku pojazdu na rzecz Powiatu, nie był on uprawniony do odebrania ruchomości. Jak wskazano wyżej, oddający rzecz na przechowanie nie musi być właścicielem rzeczy. Zgodnie zaś z art. 844 § 1 k.c., składający może w każdym czasie żądać zwrotu rzeczy oddanej na przechowanie. Powołany przepis nie stanowi o właścicielu rzeczy czy osobie, której przysługuje uprawnienie do władania rzeczą, a jedynie o osobie, która złożyła rzecz na przechowanie, a którą w niniejszej sprawie był Powiat (...). W świetle tegoż przepisu zakwestionowanie przez powiat jego legitymacji biernej z uwagi na przysługiwanie prawa własności części pojazdów innemu podmiotowi nie może być uznane za uprawnione w ustalonych okolicznościach sprawy.

Jak wskazują dyspozycje usunięcia pojazdów, zostały one przewiezione na parking strzeżony prowadzony przez powodową Spółkę nie na zlecenie właścicieli pojazdów, ale w ramach realizacji zadań pozwanego Powiatu dotyczących zapewnienia parkingu pojazdom usuwanym we wskazanym wyżej trybie. Pojazdy były przechowywane na parkingu powódki po 18 października 2015 roku, w całym spornym okresie. W świetle powyższego nie sposób podzielić poglądu pozwanego jakoby nie był uprawniony do przeniesienia pojazdów na inny parking, w tym wybrany w wyniku zamówienia publicznego na okres po 18 października 2015 roku. Powód miał czas i możliwość przeniesienia pojazdów na inny parking, z której nie raczył skorzystać.

Okoliczności zawarcia umowy przechowania w sposób dorozumiany nie zmienia zatem fakt, iż pozwany wskazał na piśmie, że nie przyjmuje oferty z dnia 9 października 2015 roku. Skoro pozwany chciał uniknąć kosztów przechowania pojazdów na parkingu powódki należało po prostu odebrać pojazdy w wyznaczonym terminie, a skoro tego nie uczynił ponosi konsekwencji finansowe takiej decyzji. Nie sposób podzielić zdaniem Sądu I instancji stanowiska jego pełnomocnika – że od tej chwili można by co najwyżej mówić o przechowaniu na dotychczasowych warunkach.

Sąd podkreślił przy tym, że Strona pozwana wielokrotnie proponowała powódce rozliczenie wynagrodzenia za przechowywanie przedmiotowych pojazdów na warunkach z wcześniejszej umowy, a jednocześnie nigdy nie zakwestionowała, że strony wiązała stosunek cywilnoprawny przechowania również po 18 października 2015 roku.

W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że od dnia 19 października 2015 roku strony wiązała umowa przechowania, a przechowawcy należy się wynagrodzenie za przechowanie rzeczy. Sporne były jedynie warunki umowy, wobec odmowy przyjęcia oferty z 9 października 2015 roku.

Bezspornym było, że powódka nigdy nie zobowiązała się przechować pojazdów pozostawionych na jej parkingu strzeżonym bez wynagrodzenia, a jednocześnie - wobec odmowy przyjęcia oferty przez Powiat - nie można uznać, że wynagrodzenie to zostało ustalone w umowie. Nie oznacza to jednak, że wynagrodzenie powódki powinno zostać ustalone w oparciu o stawki ekonomicznie uzasadnione na terenie powiatu (...) czy też stawki przyjęte w danych stosunkach przechowania pojazdów na jego terenie, jak chciałby pełnomocnik pozwanego.

Zgodnie z art. 836 k.c., jeżeli wysokość wynagrodzenia za przechowanie nie jest określona w umowie albo w taryfie, przechowawcy należy się wynagrodzenie w danych stosunkach przyjęte, chyba że z umowy lub z okoliczności wynika, iż zobowiązał się przechować rzecz bez wynagrodzenia. Przepis wprowadza jednoznacznie kolejność źródeł ustalenia wysokości należnego wynagrodzenia. Jest nim w pierwszej kolejności umowa stron, a w razie braku w niej stosownych postanowień - taryfa. Dopiero w jej braku należy się wynagrodzenie w danych stosunkach przyjęte. To oznacza, że powodowa Spółka była uprawniona do ustalenia obowiązującej na jej parkingu taryfy i wyliczenia swego wynagrodzenia w oparciu o wysokość stawek obowiązujących na parkingu Spółki. Umowa o przechowanie ma

charakter adhezyjny. Powódka przedstawiła pozwanemu cennik świadczenia usług przechowania obowiązujący na jej parkingu. Pozwany mógł zawrzeć umowę na warunkach określonych przez powódkę bądź odebrać pojazd. Skoro pozostawił pojazdy na parkingu powódki mając świadomość cen obowiązujących na nim od dnia 9 października 2015 roku to należało uznać, iż związany był stawkami z cennika, nawet jeśli nie zaakceptował stosowanych stawek przez przyjęcie oferty i podpisanie umowy. Powiat potwierdził fakt zapoznania go z obowiązującym cennikiem i nigdy nie zakwestionował okoliczności, iż był to cennik obowiązujący powszechnie na parkingu powódki przy ul. (...) w Z.. Nie jest zatem uprawniony do uznania, że odmowa przyjęcia oferty z 9 października 2015 roku zwolniła go z zapłaty wynagrodzenia według cennika, skoro ma on charakter taryfy w rozumieniu art. 836 k.c.

Powszechne obowiązywanie cennika opłat za parkowanie pojazdów stworzonego decyzją Zarządu Spółki w dniu 9 października 2015 r. obejmujące wszystkich korzystających z parkingu powódki przyjął Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 8 stycznia 2019 roku wydanym w sprawie III Ca 1402/18, co dodatkowo potwierdza prawidłowość stanowiska Sądu w sprawie niniejszej.

Tym samym roszczenia powódki uznać należało za uzasadnione treścią nawiązanego stosunku cywilnoprawnego przechowania, a co do wysokości treścią obowiązującej taryfy. Nie oznacza to jednak, że w ustalonych okolicznościach sprawy roszczenia te zasługują w pełni na ochronę prawną. Sąd podzielił bowiem zarzut pozwanego co do sprzeczności roszczeń powódki w dochodzonej wysokości z zasadami współzycia społecznego.

W ocenie Sądu, ustalenie, że stawki przyjęte w cenniku obowiązującym na parkingu strzeżonym powódki od 9 października 2015 roku były rażąco wygórowane nie wymaga wiadomości specjalnych, a jedynie opartej na logice i doświadczeniu życiowym analizy okoliczności faktycznych sprawy.

Powódka co najmniej od 5 października 2015 roku wiedziała, że wybrana została oferta innego podmiotu na usuwanie pojazdów i ich przechowywanie na parkingu strzeżonym od 19 października 2015 roku. Jako profesjonalista w obrocie gospodarczym i wieloletni kontrahent strony pozwanej miała również pełną świadomość, iż Powiat jako jednostka finansów publicznych nie ma możliwości przyjęcia ofert i podpisania umowy z pominięciem trybu zamówień publicznych. W tej sytuacji wykorzystwała możliwość stworzoną przez ustawodawcę w art. 836 k.c. i ustaliła nowy cennik usług obejmujących usuwanie i przechowywanie pojazdów obowiązujący od 9 października 2015 roku, mając zamiar związania pozwanego tą taryfą w razie nieodebrania pojazdów. Brak jest jakichkolwiek dowodów by wysokość stawek przyjętych w tym cenniku była faktycznie wynikiem rachunku ekonomicznego, skoro wcześniej i później (od 1 stycznia 2017 roku) powódce opłacało się stosować stawki wielokrotnie niższe. Stawki te w porównaniu z umową łączącą strony do 18 października 2015 roku wzrosły wielokrotnie - zważywszy na długotrwałość przechowywania przedmiotowych pojazdów (ponad 180 dni) wzrost ten był ponad 17-krotny w odniesieniu do rowerów i motorowerów (z 2 zł do 35 zł dziennie), 20-krotny w odniesieniu do motocykli (z 3 zł do 60 zł dziennie) i 15-krotny w odniesieniu do pojazdów o masie całkowitej do 3,5 tony (z 10 zł do 150 zł dziennie). Co więcej w grudniu 2016 roku powódka zawarła w trybie kolejnego zamówienia publicznego nową umowę z pozwanym, w której uznała za dostateczne stawki wynoszące 6 złotych dziennie za rower lub motorower, 12 złotych dziennie za motocykl i 20 złotych dziennie za pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 tony. Stawki te są niemal 6-krotnie niższe niż zastosowane w spornej taryfie.

Okoliczności te pozwalają stwierdzić, iż ustalenie stawek taryfowych na poziomie zastosowanym w cenniku z 9 października 2015 roku naruszało zasady współzycia społecznego, godząc choćby w zasadę lojalności pomiędzy kontrahentami, na co słusznie zwrócił uwagę pełnomocnik powódki. Mając jednak na uwadze możliwość uniknięcia związania umową i taryfą pozwanego Powiatu poprzez skorzystanie z możliwości przeniesienia pojazdów na ówczesnie wybrany parking, brak jest podstaw do podważenia ważności umowy w oparciu o art. 58 § 2 k.c., jak również do obniżenia wynagrodzenia do stawek z wcześniejszej umowy. Powiat miał dość czasu na odebranie pojazdów, ale nie podjął jakichkolwiek czynności w wyznaczonym mu przez powódkę terminie, obarczając ją obowiązkiem dalszego przechowywania pojazdów i odpowiedzialnością za nie - pomimo odmowy przyjęcia oferty powódki i wyboru oferty innego podmiotu. Sprzeczne z zasadą sprawiedliwości byłoby w tej sytuacji obciążenie Powiatu jedynie wynagrodzeniem według wcześniejszych stawek, a nawet stawek wynegocjowanych w grudniu 2016 roku. Nie tylko powódka, ale również strona pozwana musi być traktowana jak profesjonalny uczestnik obrotu

gospodarczego i ponosić finansowe konsekwencje niedochowania należytej staranności, czy wręcz lekceważenia powódki, wyrażających się w odmowie odebrania pojazdów w oparciu o bezpodstawne twierdzenie o rzekomym braku uprawnień w tym zakresie. Konieczne zatem stało się określenie takiej wysokości wynagrodzenia, która godziłaby interesy Powiatu wykonującego zadania ustawowe i Spółki (...) prowadzącej działalność gospodarczą, a nie charytatywną.

W ocenie Sądu Rejonowego wynagrodzenie powinno zostać wyliczone w oparciu o obowiązującą strony taryfę z obniżeniem stawek o 50 %, co uwzględnia interesy obu podmiotów i całokształt okoliczności sprawy. Uzasadnieniem dla zastosowania takich stawek jest również propozycja powódki zawarta w piśmie z 9 października 2015 roku, z której wynikało, że przy przechowywaniu ponad 100 pojazdów przez ponad 3 miesiące stawki z cennika mogą zostać obniżone do 50 %, co oznacza, że tak wyliczone wynagrodzenie nadal było ekonomicznie uzasadnione. Niewątpliwie pozwany przechowywał ponad 100 pojazdów przez ponad 3 miesiące po 19 października 2015 roku, o czym świadczy jednoznacznie treść pisma powódki z 2 sierpnia 2016 roku wskazującej, że na parkingu pozostało jeszcze 117 pojazdów umieszczonych tam przed wskazaną datą. Zastosowanie art. 5 k.c. prowadzić zatem powinno do obniżeniażądanego wynagrodzenia o połowę, pozostając wynagrodzeniem należycie zabezpieczającym interesy ekonomiczne powódki bez promowania równie niełojalnej postawy Powiatu.

Na rzecz powoda należało zatem w ocenie Sądu I instancji zasądzić kwoty odpowiadające połowie żądanej należności z każdego z powództw.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zasądzając odsetki od każdej z zasądzonych kwot od dnia 4 października 2017 r. zgodnie z żądaniami pozwów. Pozwany wzywany był do zapłaty i rację ma powódka, że mógł oraz powinien spełnić świadczenia najpóźniej w dacie otrzymania odpisu wniosku z zawezwaniem go do próby ugodowej, co miało miejsce w dniu 3 października 2017 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powódki połowę każdej z uiszczonych opłat sądowych od pozwu i znosząc wzajemnie poniesione przez strony koszty zastępstwa procesowego. Powódka uiściła nadto jedną opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł i Sąd zasądził na jej rzecz zwrot połowy tej kwoty w sprawie głównej - I C 2413/18.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosły obie strony.

Powód zaskarżył powyższe rozstrzygnięcie w zakresie wszystkich wymienionych w wyroku punktów w zakresie ich pkt 2 i 3 w całości, podnosząc obrazę prawa materialnego:;

1. tj. art. 60 i 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 354 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 836 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do niewłaściwego ich zastosowania i skutkującą obniżeniem przez sąd „o połowę” wynagrodzenia określonego w powszechnie obowiązującym cenniku- taryfie w sytuacji gdy zgodny zamiar stron i cel oraz natura adhezyjnej umowy przechowania wskazują, że dla pozwanego Powiatu zmiana wysokości wynagrodzenia za przechowywanie pojazdów-która w stosunku do Powiatu nastąpiła począwszy od 19 października 2015 roku- nie była żadnym zaskoczeniem, które nie dało się przewidzieć, ale wynikała ze świadomego przystąpienia przez Powiat do odpłatnego przechowywania pojazdów na parkingu strzeżonym spółki według obowiązującej powszechnie taryfy/cennika znanej pozwanemu z wyprzedzeniem;

2. art. 5 k.c. poprzez zastosowanie go w realiach sprawy:

a. pomimo wyłączenia możliwości stosowania klauzuli generalnej z art. 5 k.c. z uwagi na inne sposoby potencjalnej obrony praw podmiotowych Pozwanego powołującego się na zmianę okoliczności (wysokości) wynagrodzenia przechowawcy opartej na powszechnie obowiązującej na parkingu spółki taryfie/cenniku oraz próbującego bezzasadnie porównywać wysokości zmienianych stawek w zależności od różnych czynników, które rzutują dla każdego przedsiębiorcy na pewność zapłaty, ryzyko opłacalności prowadzenia działalności czy pozycję na rynku;

b. pomimo braku obalenia domniemania wykonywania zobowiązania zgodnie z zasadami współżycia społecznego i gospodarczym przeznaczeniem prawa;

c. pomimo tego, że zachowanie powoda ani nie stanowiło nadużycia prawa podmiotowego ani nie było bezprawne;

d. pomimo swobody przystąpienia przez pozwaną do odpłatnej umowy przechowania na warunkach powszechnie obowiązującej taryfy i nie ponoszenia przez okres przechowywania żadnego ryzyka ani odpowiedzialności cywilnej za powierzone do strzeżenia mienie;

e. pomimo tego, że powiat z wyprzedzeniem przez 19.10.2015 roku wiedział, „jak rzeczy się mają i będą się miały w przyszłości” co do odpłatności na podstawie powszechnie obowiązującej taryfy/cennika na parkingu strzeżonym spółki;

f. pomimo tego, że zmiana z punktu widzenia pozwanego wysokości wynagrodzenia należnego spółce za świadczoną usługę odpłatnego przechowywania od 19 października 2015 roku w oparciu o powszechnie obowiązującą taryfę była wynikiem świadomego i wyrachowanego przestąpienia przez Powiat do warunków umowy adhezyjnej (bowiem przez kilka lat budżet Powiatu jest quasi kredytowany przez prywatnego przedsiębiorcę, który notabene do dnia dzisiejszego nie otrzymał zapłaty i musi kierować powództwa o zapłatę do sądu (‘nie zapłacę, proszę mnie pozwać do sądu, bo muszę mieć kwit’)).

W konsekwencji stawianych zarzutów, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie zaskarżenia w całości, poprzez zasądzenie dochodzonych każdym powództwem żądań w całości oraz zasądzenie od Pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za I i II instancję według norm prawem przesianych w każdej z połączonych do wspólnego rozpoznania spraw.

Pozwany zaskarżył opisany wyrok w zakresie pkt 1 punktów I-XXIX orzeczenia, podnosząc:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 4 ust. 8 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o zmianie ustawy- Prawo o ruchu drogowym (Dz. U nr 129, poz. 1444 ze zm.) poprzez jego niewłaściwe niezastosowanie i uznanie przez sąd I instancji, iż w przedmiotowej sprawie Powiat (...) realizował zadanie publiczne z zakresu usuwania pojazdów z dróg publicznych w trybie art. 130 a Prawa o ruchu drogowym w stosunku do pojazdów z pkt II, XI, XXII oraz XXIII wyroku podczas gdy w okresie usuwania w/w pojazdów art. 130 a Prawa o ruchu drogowym nie obowiązywał;

2. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 3 Kodeksu Cywilnego poprzez jego niewłaściwe niezastosowanie skutkujące uznaniem, że przepis prawa tj. art. 130 a Prawa o ruchu drogowym ma zastosowanie w okresie od 13 kwietnia 2001 roku tj. w okresie kiedy w.w przepis nie obowiązywał, gdyż wszedł w życie dopiero od 1 stycznia 2002 roku;

3. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 844 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie przez sąd I instancji, że w przedmiotowej sprawie Powiat (...) realizujący zadania publiczne określone w art. 130 a Prawa o ruchu drogowym posiadał uprawnienia do odbioru pojazdów jako składający rzecz do przechowania;

4. naruszenie prawa materialnego tj. art. 130 a ust. 10 f- Prawa o ruchu drogowym poprzez jego niezastosowanie i uznanie przez sąd I instancji, że Starosta (...) jest uprawniony do odbioru pojazdu z parkingu bez dysponowania prawomocnym orzeczeniem przepadku pojazdu;

5. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 58 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że w przedmiotowej sprawie zasady sprawiedliwości nie pozwalają na obciążenie pozwanego wynagrodzeniem wynikającym z zawartych umów cywilnoprawnych z powódką;

6. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 278 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w sytuacji gdy w przedmiotowej sprawie konieczne było uzyskanie wiadomości specjalnych dotyczących uzasadnionych ekonomicznie

stawek za przechowywanie pojazdów w oparciu o stawki przyjęte u innych przedsiębiorców świadczących usługi jak powódka;

7. naruszenia przepisu prawa materialnego tj. art. 836 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że ustalone stawki za przechowywanie pojazdów mają charakter taryfy podczas gdy nie stanowią one urzędowego zestawienia stawek opłat albo cen za określone usługi.

W konsekwencji wniósł o zmianę orzeczenia i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania sądowego przez sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg, norm przepisanych, ewentualnie uchylenie orzeczenia sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania przed sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z apelacji powoda:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Nie jest trafny zarzut naruszenia art. 5 k.c.

Przez zasady współzycia społecznego rozumie się oceny moralne wyrażone w postaci uzasadnionych przez te oceny norm postępowania (norm moralnych), regulujących postępowanie jednych osób wobec innych. Ocena moralna to przeżycie polegające na udzieleniu aprobaty lub dezaprobaty jakiemuś czynowi ludzkiemu ze względu na to, w jakim stopniu przyczynia się ono do sprawiedliwego dobra innych ludzi. Poszczególne normy moralne stanowią zatem konkretyzacje naczelnego nakazu moralnego, opierającego się na aprobacie takiego postępowania, które jest dyktowane sprawiedliwą życzliwością wobec innych ludzi. Życzliwość ta polega na tym, że aprobeuje się to, że innych spotyka jakieś dobro, a dezaprobuje się to, że niesprawiedliwie spotyka ich jakieś zło. Te podstawowe i wspólne dla wszystkich członków społeczeństwa wartości – dobro i sprawiedliwość – wskazuje preambuła Konstytucji RP. Funkcjonowanie nowoczesnego społeczeństwa opiera się na zaufaniu – decyzje i działania poszczególnych podmiotów opierają się na założeniu (oczekiwaniu) określonych, korzystnych reakcji partnerów społecznych. Oczekiwania takie mogą być skierowane wobec konkretnych osób, ale także wobec określonych pozycji społecznych (niezależnie od tego, kto je zajmuje) oraz instytucji (struktur organizacyjnych). Szczególnego znaczenia nabierają zatem instrumenty prawne służące ochronie zaufania, w tym klauzula generalna zasad współzycia społecznego. Można bowiem, jak się wydaje, sformułować generalną normę moralną nakazującą postępować zgodnie z uzasadnionymi oczekiwaniami (zaufaniem) partnerów społecznych. (por. komentarz do art. 5 k.c. pod red. . prof. dr hab. Edwarda Gniewka, prof. dr hab. Piotra Machnikowskiego Legalis Online)

Przenosząc te rozważania natury ogólnej na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż żaden z zarzutów stawianych przez powoda zaskarżonemu orzeczeniu, nie jest trafny.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutu jakoby pozwany nie obalił w niniejszej sprawie domniemania działania powoda zgodnie z zasadami współzycia społecznego. W orzecznictwie przyjmuje się bowiem, iż istnieje domniemanie, że osoba uprawniona korzysta z przysługującego jej prawa podmiotowego w sposób legalny, tj. zasługujący na ochronę prawną. Kwestionujący takie uprawnienie obowiązany jest wykazać racjonalne przesłanki swojej kontestacji (art. 6 KC; por. wyr. SN z 9.7.2008 r., V CSK 43/08, L.; podobnie w wyr. SN z 19.12.2007 r., V CSK 315/07, L.). Oznacza to, że pozwany ma obowiązek podnieść zarzut nadużycia prawa i udowodnić w toku postępowania, że występują szczególne okoliczności, uzasadniające nieudzielenie ochrony prawnej uprawnionemu. Wbrew twierdzeniom powoda, w sprawie wykazane zostały przesłanki zastosowania art. 5 k.c.. poprzez złożenie odpowiednich dokumentów przez strony postępowania.

Rację ma wprowadzić pozwany, iż zgodnie z poglądem doktryny, konstrukcja nadużycia prawa jest wyłączona, gdy w inny sposób można zabezpieczyć interesy osoby dotkniętej nieprawidłowym postępowaniem drugiej strony (por. K. Pietrzykowski, Glosa do wyr. SN z 4.2.1985 r., IV CR 557/84, NP 1986, Nr 10, s. 112). Wyrażane jest także zapatrywanie, zgodnie z którym nie można powołać się na art. 5 k.c., jeżeli znajduje zastosowanie przepis szczególny (por. T. Justyński, Nadużycie, s. 85, por. wyr. SN z 22.5.2002 r., I CKN 1567/99, OSNC 2003, Nr 7–8, poz. 109; wyr. SN z 8.9.2004 r., IV CK 631/03, Legalis i wyr. SN z 11.10.2007 r., IV CSK 181/07, Legalis); (por. wyr. SN z 14.12.2004 r., II CK 255/04, L.).

Wbrew jednak zarzutom powoda, w niniejszej sprawie nie było możliwe zabezpieczenie interesu pozwanego w inny sposób aniżeli przez odwołanie się do art. 5 k.c. W szczególności podstawy takiej nie mógł stanowić art. 357¹ k.c. Podstawową bowiem przesłanką zastosowania wspomnianego przepisu jest nadzwyczajna zmiana stosunków, która musi nastąpić po powstaniu zobowiązania, ale przed jego wygaśnięciem (wykonaniem). Zmiana stosunków oznacza, że okoliczności, warunki, położenie czy sytuacja, w której działają strony staje się inna niż w chwili zawierania umowy. W doktrynie dominuje pogląd, że chodzi tylko o przekształcenie stosunków społecznych mające charakter powszechny (odnoszące się do pewnej grupy podmiotów), nie zaś o zmianę indywidualnej sytuacji strony bądź obydwu stron stosunku zobowiązaniowego, taką jak choroba, pogorszenie sytuacji materialnej itp. (tak A. Brzozowski, w: K. Pietrzykowski, Komentarz KC, t. 1, 2011, art. 357¹, Nb 20; T. Wiśniewski, w: G. Bieniek, Komentarz KC, t. 1, 2005, s. 39; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania, s. 278 i n.; odmiennie W. Robaczyński, Sądowa, s. 92 i n.). Zmiana ta musi być przy tym nadzwyczajna – wyjątkowa, normalnie niespotykana. Stosowanie klauzuli rebus sic stantibus możliwe jest m.in. w razie nadzwyczajnej zmiany sytuacji gospodarczej, tzn. zmiany szczególnie głębokiej (załamania gospodarczego objawiającego się hiperinflacją, gwałtownym spadkiem dochodu narodowego, bardzo dużym bezrobociem, masowymi upadłościami przedsiębiorców itp. czy też zasadniczej i zaskakującej zmiany stanu prawnego (w tym stawek celnych i podatkowych) (tak wyr. SN z 17.1.2008 r., III CSK 202/07, Legalis; por. też wyr. SN: z 22.11.2007 r., III CSK 111/07, niepubl.; z 20.7.2007 r., I CK 3/07, OSNC-ZD 2008, Nr 3, poz. 65; z 16.5.2007 r., III CSK 452/06, OSP 2009, Nr 2, poz. 19, z glosą B. Lackorońskiego). (por. komentarz do art. 357¹ k.c. pod red. . prof. dr hab. Edwarda Gniewka prof. dr hab. Piotra Machnikowskiego Legalis Online).

W niniejszej sprawie oczywistym jest, iż wspomniana przesłanka nie występuje, bowiem po zawarciu adhezyjnej umowy przechowania przez strony nie doszło do żadnych znacznych zawirowań gospodarczych, ani też zmiany przepisów prawnych które utrudniałyby lub uniemożliwiałyby pozwanemu wywiązanie się z zobowiązań z niej wynikających.

Wbrew także zarzutom powoda, sąd I instancji wziął pod uwagę tzw. ”zasadę czystych rąk”, w myśl której na nadużycie prawa nie może powoływać się podmiot, który sam zachowuje się w sposób sprzeczny z zasadami współzycia społecznego (tak m.in. wyr. SN z 4.1.1979 r., III CRN 273/78, L.; wyr. SN z 9.3.1972 r., III CRN 566/71, L.). Z uzasadnienia Sądu Rejonowego jasno wynika, iż w zachowaniu obu stron dopatrywał się nieprawidłowości. Po stronie powoda wynikały one ze skorzystania z możliwości zawarcia umowy przechowania jako umowy adhezyjnej, ze znaczącym podniesieniem stawek za przechowanie poszczególnych pojazdów w stosunku do umowy z dnia 25 września 2012 roku, ze strony pozwanego zaś z nieodebraniem pojazdów z parkingu powoda po wygaśnięciu wspomnianej umowy. Przyjęta przez sąd I instancji koncepcja uwzględniła powyższe nieprawidłowości i obciążyła ich konsekwencjami po połowie każdą ze stron stosunku prawnego poddanego pod osąd, tym samym respektując zasadę czystych rąk.

Wbrew także twierdzeniom powoda, sąd I instancji wskazał jaką zasadę powód (jak i pośrednio pozwany) naruszyli: mianowicie zasadę lojalności pomiędzy kontrahentami. Zauważyć należy, iż strony od lat łączyły umowy dotyczące przechowywania pojazdów usuniętych z dróg publicznych, Co więcej, kolejna taka umowa została zawarta w dniu 21 grudnia 2016 roku, a zatem nieco więcej niż rok po zawarciu spornej umowy. Co trafnie podniósł także sąd I instancji, w umowie tej stawki za przechowanie pojazdu były znacząco niższe niż w cenniku przyjętym jako podstawa zawarcia umowy przechowania od dnia 19 października 2015 roku. Za chybiony uznać należy przy tym argument, iż takie obniżenie stawki wynikać miało z faktu, iż umowa zawarta była w trybie przetargu nieograniczonego. Jak przekonywał

pełnomocnik powoda w pozwie, i na czym w istocie opierał swe roszczenie, zawarcie umowy przechowania nie wymaga formy szczególnej. Zarówno umowa adhezyjna, jak i umowa zawarta w trybie zamówienia publicznego wywołują takie same skutki prawne. Argument ten nie może zatem odnieść skutku.

W konsekwencji, na podstawie art. 385 k.p.c. apelację powoda należało oddalić.

Z apelacji pozwanego:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Wobec sformułowania przez skarżącego zarzutu naruszenia przepisów postępowania, należało odnieść się do nich w pierwszej kolejności, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do kolejnych zarzutów apelacyjnych. Jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należytej przeprowadzonego postępowania, mogą być bowiem podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny, który Sąd Okręgowy przyjmuje za własny bez konieczności powielania.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 278 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. techniki samochodowej na okoliczność uzasadnionych ekonomicznie stawek za przechowywanie pojazdów obowiązujących na terenie powiatu (...).

W ocenie Sądu Okręgowego, trafnie uznał Sąd Rejonowy, że wniosek ten jest nieprzydatny dla rozstrzygnięcia. Mógłby on mieć znaczenie w sprawie, gdyby nie doszło do zawarcia umowy przechowania. W takiej zatem sytuacji uzasadnione ekonomicznie stawki za przechowywanie pojazdów na terenie powiatu (...) nie mają znaczenia, bowiem strony wiązały obowiązujący u pozwanego od dnia 19 października 2015 roku cennik/taryfa, który stawki te jasno określał. Dla zarzutu naruszenia przez powoda swym działaniem art. 5 k.c. dowód ten był także zbędny, bowiem dla oceny, czy zachowanie powoda polegające na wielokrotnym zawyżeniu stawek za przechowywanie poszczególnych rodzajów pojazdów w stosunku do stawek stosowanych przez powoda zarówno wcześniej, jak i później, wystarczające były złożone przez strony dokumenty w postaci: umowy nr (...) z dnia 26 września 2012 roku wraz z formularzem cenowym, pismo z dnia 9 października 2015 roku wraz z wykazem pojazdów, umowa nr (...) z dnia 21 grudnia 2016 roku zawarta przez strony wraz z formularzem cenowym, o czym była obszernie mowa powyżej.

Nie są zasadne także zarzuty naruszenie przepisów prawa materialnego.

Wprawdzie istotnie art. 130 a ustawy- Prawo o ruchu drogowym nie obowiązywał w dacie usunięcia z drogi pojazdów F. (...) p nr rej. (...), F. (...) p nr rej. (...), N. nr rej. (...), jednak fakt ten nie ma znaczenia dla trafności rozstrzygnięcia w sprawie. W toku postępowania przed sądem I instancji pozwany nie kwestionował, iż pojazd ten znalazł się na parkingu powoda jako wskazanym przez pozwanego, a także, że był objęty wykazem pojazdów załączonym do pisma datowanego na dzień 9 października 2015 roku, zawierającego wezwanie do odbioru pojazdów, co ma podstawowe znaczenie z uwagi na przyjętą przez sąd I instancji podstawę materialnoprawną żądań powoda, o czym będzie mowa poniżej. W związku z powyższym także zarzut naruszenia art. 3 k.c. jest nietrafny.

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 844 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, iż pozwany posiadał uprawnienia do odbioru pojazdów jako składający rzecz do przechowania. Trafnie bowiem przyjął Sąd I instancji, iż pozwany jako składający pojazdy na przechowania, mógł je odebrać po wygaśnięciu umowy nr (...). Zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie przyjmuje się jednolicie, że składający nie musi być właścicielem rzeczy oddawanej na przechowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 września 1997 r., I PKN 261/97, OSNAPiUS 1998, Nr 18, poz. 535). Wystarcza władanie przez niego rzeczą ruchomą w charakterze posiadacza (samoistnego lub zależnego) albo dzierżyciela. Dopuszczalne jest także zawarcie umowy przechowania, której przedmiotem są rzeczy należące do przechowawcy, ale znajdujące się w posiadaniu lub dzierżeniu składającego (K. Kopaczyńska-Pieczniak, w: Kidyba, Komentarz, 2014, t. III, cz. 2, art. 835,

Nb 5). W konsekwencji, przechowawca nie ma obowiązku ustalać, kto jest właścicielem rzeczy oddawanych mu na przechowanie (zob. K. Zagrobelny, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz, 2016, art. 835, Nb 2).

W związku z powyższym, w ocenie Sądu Okręgowego trafnie przyjął Sąd Rejonowy, iż pozwany nie dysponując orzeczeniem o przepadku, mógł oddane na przechowanie pojazdy odebrać od powoda. Takie uprawnienie przyznawał mu bowiem właśnie art. 844 § 1 k.c. Nadto, odebranie pojazdu jest czynnością czysto techniczną, przemieszczeniem z jednego miejsca w drugie, nie zaś wykonywaniem władczych czynności właścicielskich. Należy także zauważyć, iż o tym, że umowa nr (...) zbliża się do końca obowiązywania, pozwany jako jej strona miał przecież pełną wiedzę. Nic nie stało na przeszkodzie, aby wystąpić z wnioskami o orzeczenie przepadku tychże pojazdów na jego rzecz w takim terminie, aby w dacie wygaśnięcia tejże umowy dysponować stosownymi orzeczeniami. Na marginesie jedynie zauważyć należy, iż z żadnego dokumentu złożonego przez pozwanego nie wynika, aby w stosunku do tych pojazdów, które zostały odebrane, istniały orzeczenia sądowe o ich przepadku na rzecz pozwanego.

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 836 k.c. w myśl którego jeżeli wysokość wynagrodzenia za przechowanie nie jest określona w umowie albo w taryfie, przechowawcy należy się wynagrodzenie w danych stosunkach przyjęte, chyba że z umowy lub z okoliczności wynika, iż zobowiązał się przechować rzecz bez wynagrodzenia. Wprawdzie istotnie zgodnie ze słownikiem PWN taryfa to:

1. «urzędowo ustalone i ogłoszone zestawienie stawek opłat, cen, płac, podatków»

2. pot. «taksówka»

ale w doktrynie przyjmuje się, iż jest to "zwrot obejmujący zwyczajowe określenie owego wynagrodzenia, przy czym, aby wiązało ono składającego, muszą być zachowane warunki z art. 56 lub z art. 384 KC albo też art. 384¹ KC" (K. Zagrobelny, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC, 2017, art. 836 KC, Nb 4). W szczególności taryfą jest cennik udostępniony przez przechowawcę w sposób zwyczajowo przyjęty. (Komentarz do art. 836 k.c. pod red. K. Gutowskiego, Legalis Online, wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi sygn. akt III Ca 1915/16, www.orzeczenia.ms.gov.pl)

Nietrafny jest także zarzut naruszenia art. 58 § 2 k.c. Umowa zawarta przez strony nie była niezgodna z zasadami współzycia społecznego, co dostrzegali jak się zdaje sam pozwany, uznając, iż za przechowanie pojazdów należy się powodowi wynagrodzenie wynikające ze średnich stawek na terenie powiatu (...). Oczywistym jest, iż powód, jako przedsiębiorca, nastawiony na zysk, nie ma żadnego obowiązku przechowywania pojazdów nieodpłatnie. Jedynie wysokość opłat ustalonych w cenniku obowiązującym od dnia 19 października 2015 roku, jak i okoliczności w jakich doszło do ich ustalenia, zostały uznane przez Sąd Rejonowy za działania sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Nie ma jednak żadnych podstaw do tego, aby umowę taką uznać za całkowicie nieważną z przyczyn wskazanych powyżej.

W konsekwencji, na podstawie art. 385 k.p.c. apelację pozwanego należało oddalić.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. Ponieważ obie strony poniosły takie same koszty procesu, i obie przegrały postępowania zainicjowane własną apelacją, i wygrały postępowania z apelacji strony przeciwnej, Sąd Okręgowy zniósł pomiędzy nimi koszty postępowania apelacyjnego.